

Vítajte všeci při čtení nového čísla občasníku.

Dneska mňa dali na první stránku abusem, probrala, co sa za posledných pár týždňů v dědině přihodilo. Toš krom toho, že sa nám konečně odporúčala ta otravná zima a my sme sa dočkali vytuženého jara, nám ochotníci predstavili svoju novú hru. Zasej sa došlo podívat tolik lidí, že sa nekeří nedostali dovnitřku, a tak sa přidávaly další dvě představení. Šikovní sú velice ti naši herci. No a po tem posledním divadle nastala „ubelská populační explozia“. Jak kdyby sa ty cěrky domluvily a v jeden deň nám přibyly hnedkaj dvě nové občanky. Včil vám nevím, jak to napsat, to je vám totiž strašná móda, jak sa ti mladí neoddajú, pořídija si děcko a každý sa menuje ináč, maměnka má iné příjmení než děcko, no uvažte. Toš u Navrátilů sa narodila Nela a u Jurásků Ladislava. Nech sa cěrečkám daří a sú zdravé. Asi tak pospíchaly na ten svět, aby poslední únorovú sobotu stihly ubelský ples. Bylo to veselé a utancené jako dycky. Peníze, co sa na něm vydělaly, byly věnované na provoz oddílu tej naší hasičské omladiny. No a když sa tak bavíme o tých děckách, měla bych eště vzpomenut na tu epidemiu neštovic a jakéjsi střevní chřipky, co sa přes nás převalila a udolala ty naše ubelské robátka. Kvůli karanténě zavřeli aj školku a odložili dětský karneval. No a včil o tem koštu slivovice. Chlapi v hospodě sa furt štengrovali, kdo že má lepší pálenku, až sa usnėsli a uspořádali nultý ročník koštu slivovice.

To víte, že ten můj dědek chtěl jít také koštovat, ale nepustila sem ho. Kdyby si z každého půllitra enem loknul, celá sobota a neděla by pak stály zaprd, nic bysme nepodělali a venku je včil tolikej práce. Toš to vím všecko enem zprostředkovaně od starosty a bylo to takto. Chlapi to měli všecko zorganizované, jasné stanovené pravidla, celkem sa sešlo 23 vzorků a 13 koštýřů. Vzorky a koštýři sa rozdělili do dvou skupin a z tých postupovali 3 do finále. No a těch 6 nejlepších vzorků už pak ochutnávali všeci. A jakže to dopadlo, nejlepší slivovicu v dědině napálil Luboš Kovářů, druhú nejlepší Petr Navrátil a na třetím místě sa umístila se svojú pálenkú Hana Kovářová. No a když už sem plkala s tým starostú, toš sem sa eště dozvěděla, že nám hrozí zrušení ordinace pro doktory na obecním úřadě. Protože prý podle Krajské hygienické stanice nesplňuje parametry, keré odpovídajú platným normám vyhlášky o provozu v sůladu s požadavkama tej slavné evropské únie. Dovčilšku to fungovalo ku prospěchu nás občanů a najednúc to jakémusi úřadu není dost dobré. To je vám takových kravin, co si tá baba z hygiény, co tu byla, navymýšlela, že nám nezbude nic iné, než to tam na tom obecním úřadě zasej překopat a přestavět. No a mám vám také vyřídit, že bude obecní brigáda. Protože na podzim to nevyšlo a kvůli počasí byla zrušená, mají naplánované hodně práce a bude sa brigádničit súčasně jak na dolansku na hřišti a hřbitově, tak na hořansku na hřišti. Bude to v sobotu po Velikonocách **10. dubna od devíti hodin**. Toš budte tak hodní a přídte pomoc, šak to děláme pro sebe. Kdyby šak enem na chvíli. Vezměte si sebú aj náradí, hlavně pracovní rukavice, hrabě, motyky, metly, sekerky, kdo má, aj motorovú pilu, kolečka. A hlavně omladina, co na obúč hřištích sportuje a skotačí, by měla dorazit. Bruslit, pinkat tenis, dělat slezinu, to by jim šlo, ale je potřeba pro to také něco udělat a poklidit po sobě. Enem teho binca, co sa vále po hřišti od tej doby, co roztál sněh! Bude se také sbírat staré železo, kontejner bude přistavený jako vždycky u dráhy nad bývalým obchodem a měl by tam byt celý povelikonoční týdeň. Jo a už prý dorazily oranžové pytle na ty „tetrapakové krabice“, roznėsú vám jich, tak prosím vás, třídte ten odpad. Negdy je v tých kontejnerech místo rozřízeného odpadu všecko možné, toš tam hažte enem to, co je tam napsané, budte tak hodní. No to by bylo dnes asi všecko, toš sa mívajte, užívajte jara a brzo nazhle na brigádě a na stavjání mája.

Vaša Bětuša

VÝKONY JAKO V NÁRODNÍM

Víte, že už uplynulo 5 let od prvního, dnes už legendárního, představení ubelských ochotníků?! Věřte, nevěřte, ale je to tak. Před pěti lety jsme společně s naší budoucí režisérkou Hančou Srněnskou verbovali první herce a herky a nabídli jim drogu, která způsobuje silnou závislost – tou drogou je divadlo, které nás všechny v jeho blízkosti chytlo a už nepustilo.

V mém případě jistá okolnost (jménem Janek) způsobila, že jsem jen lehounce ochutnávala tu opojnou chuť divadla, ale pořádné kousnutí jsem zakusila až v letošní sezoně, s příchodem Strakonického dudáka.

A tak jsme se mohli opět po trnkách vrhnout do zkoušek. První oťukávání probíhalo v hospůdce, ale nápady na ty opravdické divácké bomby přišli až později, v promrzlém sále. Posílení patřičnými zahřívadly i diváckým nadšením pro naše divadelní výkony minulých let jsme přišli s opravdu odvážnými nápady. A odvaha se nám vyplatila – například muzikálový výkon naší pěnice Jarmily Šimkové doprovázené Martinem Šimkem by vyrazil dech i na Primě v reality show Robin Hood a Helena Vondráčková by se scvrkla závistí nad hlasovým rozsahem Korduly Kalafunové. A co teprve taneční výkon Švandy a Dorotky v podání Ondry Trubáka a Jarmilky Srněnské! Pár hodin pod vedením tanečního mistra s nimi udělalo divy a zájem o tento pár ze strany prestižních tanečních škol je vskutku enormní.

Ale vrchol letošní divadelní sezony měl teprve přijít. Přípravu na něj probíhaly v zákulisí mnohem pečlivěji než přípravy nad scénářem či v maskárně. Ohřívaly se hrnce vody, skládala se prostěradla, vyvažovaly se nástroje. Vše se podřídilo jedinému – zvládnout případný porod naší režisérky třeba i přímo na pódiu. Byla neustále pod našim bedlivým dohledem, odhadovaly se její možnosti i výdrž. Nakonec se náš nejmladší člen, malá Ladislava, zachovala naprosto zodpovědně a přišla na svět až v pondělí 22. 2. v ranních hodinách. Jediný problém, který teď ochotnický soubor řeší, je, jakým způsobem vycpat režisérce břicho, aby hajný Trnka v jejím hubeném podání neztratil nic na své jedinečnosti. Jó, jsou to s dětmi dětmi starosti!

No a jak se nám to všechno povedlo, můžete opět vidět už 23. 4. v KD ve Vizovicích, tak nás nenechte na holičkách a přijďte nás povzbudit a přenést do Vizovic něco z té úžasné atmosféry, která je při každém představení v Uble, hlavně díky vám, našim věrným divákům a fandům. A za to jménem celého ochotnického ansáblu velké DÍK.

Eva Trubáková

Příspěvky občanů:

Ráda se se čtenáři občasníku podělím o svoje vzpomínky z dětství. Jsou to léta čtyřicátá a padesátá minulého století. Z války si toho moc nepamatuji, ale poválečná léta už ano. Jako dítě jsem chodila s tatínkem v neděli dopoledne do kostela v Jasenné. Tenkrát se chodilo pěšky stezkou přes kopec Háj a chodívalo celé procesí lidí. Kostel tenkrát nesloužil jen ke kázání Božího slova, ale byl také společenskou událostí. Lidé chodili naparádění, scházeli se tam ze sousedních vesnic a dovídali všelijaké novinky. V kostele bylo ohlašováno, kdo bude mít svatbu, kdo zemřel, nebo kdo je nemocen. Po kostele si lidé ještě v hloučcích sdělovali svoje radosti a starosti. V Uble byl také obecní bubeník - strýček Kobzáň. Šel po silnici, zabubnoval a přečetl zprávy Obecního úřadu. Tlupa děcek ho vždy doprovázela. Velice dobře si vzpomínám na dožínky, které se konaly na dnešním dolním hřišti. Bylo to takové krásné divadlo. Hrál tam hospodář, hospodyně (tetička Macková) a ubelská mládež - chasa. Všichni byli oblečení v krojích, veliký dožínkový věnec a vesnická mládež - chasa tančila Českou besedu. Nakonec byla taneční zábava. Z vyprávění rodičů vím, že se tančovalo i za války v Důbravách. Bylo tam takové upravené kolo, na které si i já pamatuji. Poválečná doba byla těžká, ale lidé měli tenkrát na sebe nějak víc času. Pořád byly nějaké besedy a stále bylo o čem vyprávět a na co vzpomínat. Ženy se v zimě scházely po domech a draly peří. Toto jsem měla moc ráda, protože jsem se tam dozvěděla všechno možné, ale maminka tomu moc nepřála. Elektrina byla zavedena do celého Ubla v roce 1947. Zapojena byla i do naší chaloupky. Do té doby jsme svítili petrolejkou. První věc na elektrickou energii, kterou moji rodiče koupili, bylo rádio. V neděli odpoledne byla vždy vysílána pohádka. Celý týden jsem se na ni těšila. Velice rychle se po obědě uklidilo a už se sedělo a čekalo, kdy to začne. Ráda jsem také poslouchala nezapomenutelné pořady paní Anny Hostomské o hřebě. Na rádio mám i špatné vzpomínky. Po roce 1948 začli k nám chodit sousedé a chtěli poslouchat s mými rodiči hlavně cizí zprávy (Hlas Ameriky, Londýn). Poslech byl hrozný, rušičky pracovaly naplno a já se schovávala pod peřinou, abych hrozný chrčení neslyšela. Technika šla rychle dopředu. Byl to začátek doby, která přinesla velké změny a hlavně pokrok. I lidem na Valašsku se začalo žít lépe, což bylo dobré. Ale začal převládat život materiální nad duchovním, což už tak dobré nebylo a není. Zprávy – i ty špatné, se šíří světem dnes velmi rychle a je jich tolik, že je ani nestačíme vnímat. Po válce, když jelo přes Ublo auto, tak to byla událost. Dnes stojí auto u každého domu. Televize, mobilní telefony, internet – to jsou všechno i pro mne zázraky techniky. A jsem ráda, že jsem se toho všeho mohla dožít a že to taky mohu užívat.

Jiřina Šterbová

Těším se, až zazvoní ubelský zvon

Není to tak dávno, co jsme na stránkách občasníku otiskli vzpomínání Jana Šimka st. na jeho dětství, tedy na období před druhou světovou válkou a na válku samotnou. Dnes v rozhovoru pokračujeme.

Pane Šimku, na konci války vám bylo patnáct let. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Vzpomínky na konec války jsou silné. A není divu. Byla to doba, kdy už jsme jednou nohou stáli ve svobodě, ale druhá vězela hluboko ve válce. Zemřelo ještě hodně lidí... třeba když Němci vypalovali vsi tady v okolí. Prlov, Ploštinu, Vařákovy paseky... Když hořely Vařákovy paseky, hrála se v Lačnově už hymna, byla slyšet přes kopec. Vyprávěla to jedna stařenka, která chodívala k Bravencům do Ubla, ta to

zažila. Ptali se jí, jak to vypadalo. Měla už přes devadesát. A ona: tož bože, synku, jaké to asi bylo. Upálili mi tři syny a manžela a já jsem se na to musela dívat. To si snad ani nedokážeme představit. Těsně po válce se pak v těch vypálených obcích konaly trizny, my jsme se taky účastnili. Třeba jsme přijeli do Prlova a tam stařenka vybírala z popela kosti. Skládala je na hromádku a plakala a malé děvka se jí držela za suknu, že to byli jejich rodiče... No, možná to bylo naaranžované, protože se tam vždy pořádaly i sbírky, ale asi spíš ne. Strašně na mě zapůsobilo, jak ty kosti skládala, ohořelé, a vyčítala ostatním, že to dobře neposbírali. To je hrůzná vzpomínka... Ale lidi, hlavně ti, které takové hrůzy nepotkaly, se rychle oklepali a začali si užívat svobody a klidu.

Vy jste navíc stál někde mezi dětstvím a mládím. To je pěkný věk; jak jste ho prožíval?

Neodešel jsem do světa, ale zůstal doma a navštěvoval zemědělskou školu. Samozřejmě v zimě. A v létě, to se pracovalo doma na poli. Vzpomínám si na takovou tu uvolněnou atmosféru, jak se lidi vraceli domů a jak se radovali, že už je konečně od války pokoj. Spolky navazovaly na předválečnou činnost a taky vznikaly nové, ubelští ochotníci nastudovali hru Národ pod křížem. Pojednávala o koncentráku, to bylo tehdy samozřejmě ještě strašně aktuální téma. To plakali všeci a nejvíc ten, co to režíroval, protože on koncentrák zažil na vlastní kůži. Ale her se tady nastudovalo hodně, účastnil jsem se snad všech. Hrál jsem málo, spíš jsem pomáhal kolem, s kulisy a tak.

Jezdili jste s divadlem i po kraji?

Ano a nebylo to vždy snadné. Vozily se i kulisy, ty byly těžké, a protože bylo každé jeviště jiné, muselo se to nějak slepovat. Vzpomínám, jak jsme hráli v Jasenné, jednání už mělo skoro končit, a najednou se kulisy začaly řídit dolů... Hrál s námi Jan Srněnský, zapřel je a držel a křičí, lidičky, zachraňte se, zemětřesení. A honem opona... ale přežili jsme to my a myslím, že i ty kulisy.

Ublo vůbec dříve hodně kulturně žilo...

To bylo pořád něco. Po novém roce ples hasičů, svazáků, maškarní, Červeného kříže, kterého jsem byl členem i já, někdy ples pořádali i myslivci a později komunisti. Pak přišla velikonoční zábava, v létě výlety a táboráky, tradiční velké dožínky, na podzim nejruznější zábavy, čaje o páté, pak už Mikuláš, silvestrovská zábava... Do Ubla se sjížděli lidi ze široka daleka, protože tady byl největší sál. Ublo mělo taky vlastní kapelu, vedl ji Josef Viktorík, učitel hudby, vyučil tady spoustu muzikantů. V kapele hrálo třináct členů, vystupovala pravidelně a samozřejmě na všech našich akcích. Hrál se šraml i dechovka.

O lidi tady asi nouze nebyla. Kromě místních a přespolních určitě za zábavou chodili i dělníci, kteří tady stavěli dráhu, ne?

Jo, dráha, to byla velká věc. Víte, jak to šlo... Začal ji budovat Baťa

za první republiky; kdo chtěl jít do fabriky, musel nejdříve stavět dráhu, a podle toho, jak se choval, šel do továrny. Baťa zavedl vojenský pořádek. Tam dole v Uble, kde je dnes pila, stávaly kasárna, kde pracovali vojáci, a my jsme jako kluci chodili večer očumovat, jak tam dělníci stáli v pozoru. To bylo ještě před válkou. Za války se stavba zastavila, ale po osvobození se v ní pokračovalo; částečně tam pracovali klasičtí zaměstnanci, ale nad Bratřejovem z toho byla stavba mládeže. To vám bylo zajímavé! Tam pracovalo několik set mládežníků z celého světa, ze všech světadílů. My jsme tam chodívali v neděli odpoledne na taková setkání, říkalo se tomu mevro, a oni nám pomoci tlumočnicků vyprávěli o své kultuře a tak. To víte, když nás Hitler zabral, bylo mi devět let, ve válce se škole moc nedalo a jiné informace? Odkud brát? Rádía byla dvě v dědině! No a tahle vyprávění, to bylo úžasné, hlítali jsme to... Vždyť jsme se tam třeba poprvé setkali s Indiánem, černochem, Asiaty, byla tam Japonka... to

bylo fascinující. Skončilo to až v padesátých letech, když se v Ostravě začaly stavět železárny a Nová huť. Mladé lidi rozpustili a stroje přesunuli tam.

Ale to musela být zajímavá zkušenost... Ti lidé tady i bydleli?

Ano, za Bratřejovem byly postaveny dřevěné baráky, tam byli ubytováni. Kupodivu tady nikdo nezůstal, neoženil se nebo tak, všechno to pak zmizelo. Ale vím, že třeba ty holky, Italky, byly hrozně rády, když je někdo pozval na chvíli do rodin, v neděli na oběd. Však jim taky muselo být smutno... To rozpouštění jsem tady ale už nezažil, protože mi to pak přetřela vojna, na kterou jsem musel nastoupit na počátku padesátého roku a vrátil jsem se až na podzim třiapadesátého.

Mezitím ale prošel rok 48, který přinesl zásadní změny. Jak byl vnímán tady v Uble?

Tady na dědině to nic velkého nebylo. Moc se tu nevědělo a už vůbec ne, co jsou vlastně komunisti zač, nikdo netušil, co a jak bude dál. Tady bylo taky hodně chudých a za války se to ještě vystupňovalo, spousta lidí chodila dělat k sedlákům jen za živobytí. A ti místní sedláci tady, to taky nebyli žádní boháči. Jestli choval koně nebo krávy nebo kozy... někdo na tom byl trochu líp, někdo hůř. Museli živit svou rodinu, odvádět dávky a nakrmit pomocníky, moc jim nezbylo.

Tam, kde žilo hodně nemajetných lidí, byl osmačtyřicátý rok většinou přijímán kladně, někde dokonce s nadšením...

Víte, my jsme od osvobození samozřejmě vzhlíželi k Rusům, a když pak nastal ten čtyřicátý osmý, vlastně s tím většina lidí tady souhlasila. Když k tomu ještě připočteme ty místní majetkové poměry, není se čemu divit. Vždyť základní myšlenka toho celého byla, že nebude bídy, chudých ani bohatých... Kdo by tomu nechtěl věřit... Pak samozřejmě přišlo znárodnění, a to už se kdekdo začal lekat. Ale, víte, jak jsem řekl, tady moc boháčů nebylo. Tady vzniklo družstvo někdy na počátku padesátého roku, a když jsem se vrátil z vojny, dověděl jsem se, že už i tady proběhly nějaké ty procesy s lidmi, kteří kolektivizaci odmítli. Samozřejmě že to byli obvykle ti nejšikovníjší a nejmajetnější. Tady zkonfiskovali majetek Tomáši Navrátilovi a Antonínu Mackovi. Vždy si na tyhle lidi něco vymysleli, nejčastěji, že jsou kulaci, že vykořisťují lidi, protože třeba spávají ve chlěvě... Ale, bože, jaký kulak, měli po jednom pomocníkovi... I na mého otce cosi vytáhli, to bylo klasické, buď vstoupíš do družstva, nebo půjdeš před soud.

Kolika procent obyvatel Ubla se kolektivizace týkala?

Řekl bych tak půlky Ublanů, možná i více. Ale ti, co třeba měli jen jednu krávu a kus pole, těm krávu nechali a jen pracovali v družstvu. Řekl bych, že tady to proběhlo docela v klidu. Ale samozřejmě slz bylo dost, zvířata byla považována za členy rodiny.

Bylo pro lidi výhodné být v družstvu?

No jak pro koho. Problém byl v tom, že až do Zápotockého dostávali lidé pracující v družstvu ne regulérní, každý měsíc stejnou výplatu, ale prostě určitý díl, podle toho, jak se dařilo. No a moc se nedařilo, družstva často vedli lidi, kteří tomu nerozuměli a samozřejmě hospodařit nedovedli. Někdy to byla hrůza. Družstva neměla žádnou specializaci, věnovala se všemu od chovu slepic po koně. Rozkrádalo se taky hodně, nízké ceny, žádné dotace... Představte si ženskou, která měsíčně vydělala například takových 240 korun. Pro porovnání člověk v továrně si vydělával takových 12 až 16 set. To už je rozdíl! Ale lidi z družstva odejít nemohli! Pak se naštěstí hodně změnilo, přešlo se na pevné odměňování, lidi taky mohli vystoupit z družstva. Většinou se hodně pracovalo na záhumenkách, aby si lidi takto přilepšili, a obvykle jeden z páru pracoval v továrně a druhý v družstvu. Už vlastně Němci přikázali, že musí každý pracovat, včetně žen, žádná nemohla zůstat doma. A to se nezměnilo ani po válce.

Vraťme se ale k počátku padesátého roku, kdy jste odešel na vojnu. Kam jste narukoval?

Narukoval jsem do Prostějova a sloužil jsem pak až do podzimu třiapadesátého v Praze. Byl jsem u protiletické baterie, evidovali jsme všechna letadla, která přelétala přes republiku. Byla to drsná doba. Odešel ministr obrany Svoboda a nastoupil Čepička a jeho vládnutí je už proslulé. Dril a tvrdý režim, brzké vstávání, povinnost střídala povinnost, dovolená žádná. Na den plný práce a žádný odpočinek jsem ale byl zvyklý z domu, takže tohle mi paradoxně nějaké výrazné potíže nedělalo.

A co ta ideologie, která se do toho obzvlášť v padesátých letech strašlivě začleňovala, ta vám nevadila?

No, byl jsem mladý, ale hlavně, tehdy to bylo všechno trochu jinak. Dneska je jednoduché říct, že to byl darebácký režim, my jsme se ale potkávali jen s jednotlivými lidmi a s myšlenkami, bylo to něco nového, a o těch všech hrůzách komunismu jsme nevěděli nic. Věřili jsme, že je to změna, která přinese něco nového. Věřil jsem tomu i já, i když jsem nikdy nebyl komunist a nikdy jsem samozřejmě ani nebyl ve straně. Že to je úplně jinak, to jsme pochopili mnohem později, řekl bych až po osmašedesátém roce, kdy k nám přišly informace o situaci v Rusku. Byli jsme velice zklamaní a už jsme se od toho úplně distancovali.

Když jste se po vojně vrátil domů, co jste dělal?

Byl podzim, všechny práce hotovy, a tak jsem šel na brigádu na stavbu. Dělal jsem na Vsetíně a ve Vizovicích, stavěli jsme poštu. U stavařů jsem pak už zůstal až do úrazu nohy. Ale to bylo mnohem později. Pracoval jsem pak až do důchodu ve Svedrupu.

Zapomněli jsme zmínit, že když jste se vrátil z vojny, byl jste už ženatý, že?

Ano, svou paní jsem poznal ve dvaceti a ženil jsem se za rok už na vojně, to víte, pošetilý kluk. Ale toho rozhodně nelituji, z tohoto hlediska to byly pěkné roky. Ale byly s tím i problémy. Jak už jsem říkal, neexistovaly tenkrát dovolené, a já se prostě oženit chtěl a musel. Šel jsem žádat o povolení ke svatbě a z politického mě dvakrát vyhodili, než mi to povolili. Prý: U nás se nikdo nemusí ženit!

Když jste se vrátil z vojny, syn už běhal, že...

Ano, volal na mamu od branky, že jakýsi strýc k nám ide! Bydleli jsme tady u rodičů, já jsem jezdil po stavbách, ke staršímu přibyl v třiapadesátém mladší syn. Myslím, že jsem si kluky docela užil. I když, to víte... chodil jsem do práce, po práci jsem pomáhal rodičům, byli už v letech a důchod dostali mizerný, to nebylo ani na život ani na smrt.

Jak to bylo v Uble po válce se školou? Fungovala tady?

Ano, měla dvě třídy a dva učitele. Jak se pak lidé stěhovali do pohraničí, dětí ubývalo, vznikla jednotřídka se čtyřmi ročníky. Do páté třídy se už jezdilo do Vizovic. Nakonec se to tady zrušilo úplně... nebylo divu, lidi odcházeli za prací do měst, bylo to výhodnější a pohodlnější. V družstvu se vydělalo pramálo a pak zas dřít na vlastním... to bylo náročné.

Přineslo družstvo Ublanům i něco pozitivního?

Určitě se hodně změnilo za toho Zápotockého, jak už jsem řekl. Pozitivní hlavně byly ty pevné mzdy a taky družstvo asfaltovalo cesty, to už byl pokrok. Družstva pak už začala pomáhat dědinám. Postavil se nový obchod... Ještě později vznikly přidružené výroby, přibýlo strojů, což zas paradoxně způsobilo, že byli odvezeni koně na jatka do Itálie. To jistě muselo jejich původní vlastníky strašlivě bolet. Ale nakonec v osmdesátých letech i řada lidí říkala, že bylo dobře, že to tak skončilo. Protože to bylo hrozné, ta celoroční dřina... Představte si to: dělalo se od tmy do tmy, skákalo se kolem dobytka, plahočilo na poli. V létě se zaléhalo v jedenáct a v pět už se vstávalo... Těch pět deset hektarů půdy, co lidi měli, nestačilo na dobrý život, spíš přežívání a neustálý boj a strach. Myslím, že lidi by začali o jiném způsobu hospodaření uvažovat časem stejně, myslím, že by se po nějaké době spojili, půda by se pronajímala... prostě by něco jako družstvo

vytvořili sami. Ale samozřejmě to násilné odebírání majetku, to bylo zlé a zbytečné.

V osmašedesátém roce nás taky obsadila tzv. bratrská vojska. Jak jste prožíval tuto událost?

No to byl šok. Pro všechny. Zrovna byl u nás na návštěvě bratr, dělal na zahradě sochu, my jsme o tom pár dní předtím mluvili, hodnotili tu politickou situaci a shodli se na tom, že to tak Rusové nenechají, že sem vtrhnou. Bratr bydlel v Praze a měl více informací... Jako bychom to předpověděli! Jen jsme se neshodli na tom, že obsadí celou republiku. A za čtyři dny už to bylo. Ráno jsme vstávali do práce a hučela letadla. Vyšel jsem ven, dívám se a letadla neměla naše výsostné znaky, byla to ruská letadla. Tak jsme si říkali, co se sakra děje? Pustili jsme rádio, něco jsme se dověděli, ale pak vysílání zrušili... Bylo to děsné, skoro jsme měli pocit, že přichází další válka. Ale ještě štěstí, že se naši proti nim nepostavili, protože oni by tu udělali genocidu. I když... toho asi nebylo třeba se bát. My jsme sice armádu měli, ale když bylo třeba, nikdy nenastoupila...

Co se v Uble změnilo po příchodu Rusů?

Odešli určití funkcionáři a paradoxně se situace uvolnila. Ale určití lidi, kteří ostatním diktovali, ti byli pořád. A jak už jsem řekl: pomalu družstvo začalo dělat i pro dědinu, kolem hospody se točil kulturní život... a taky jsme třeba opravili zvonici a vyčistili zvon. Nevím, z jaké byl slitiny, dost zvláštní, byl bílý. A měl velice krásný zvuk. Za první světové války byl schovaný, za druhé odvezený a uložený v Praze na Slovanském ostrově. Když ho pak přivezli zpět, byla to obrovská sláva. Pak zmizel a nikdo neví, jak se to stalo. Prý během první barum rallye, tak v polovině sedmdesátých let. Ale já si stejně pořád myslím, že bude někde v Uble uložený, že to někdo na potvoru udělal. No naštěstí máme nový a už se těším, až na točně nebo někde jinde zazvoní.

Ptala se saze

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Eva Trubáková,
Jiří Geržičák

Foto: Jarmila Šimková

MŠ Ublo ve spolupráci s UBBAB vás zve na

Dětský karneval

Kdy?
sobota
10. dubna 2010
v 15,00 h

Kde?
Ublo
sál hospůdky
U zemské osy

Program:

- diskotéka
- soutěže pro děti
- karaoke
- tombola